

De zevendaagse van het Salzburgerland

Van 3 tot 11 september verbleven we met onze Paalse bende in Hotel-Gasthof Alpenrose in Mühlbach am Hochkönig. Voor de tweede keer op rij waren wij te gast bij de familie Mayr. Na ons eerste verblijf, in juni van vorig jaar, wisten dat we er goed zouden gelogeed zijn. In functie van dat verblijf van een jaar eerder, puzzelden we tijdens onze voorbereidingsreis een wandelprogramma in mekaar waarvan we wisten dat, indien de weersomstandigheden het toe zouden laten, het een inspannend maar oh zo mooie zevendaagse stapreis zou worden. En of het dat werd ...!

Zondag 4 september : Het beloofde een mooie dag te worden en al van 's morgens was er een aangenaam temperatuurtje en toonde de lucht zich vriendelijk. We begonnen met een kennismaking rondom Mühlbach. Een breed bospad leidde ons steeds hoger, waarbij we zicht kregen op de glooiende almen, die als groene tongen gedrapeerd lagen langs de bergflank. Aan de andere kant van het dal konden we genieten van een volledig breedtezicht op de enorme rotsklomp van de Hochkönig. Vanaf het terras van Pauszbauer-Hütte keken we neer op Mühlbach. Na een frisse pint, een gespritztes Apfelsaft of een Sprudelwasser daalden we over het asfalt af naar hotel Alpenrose. Daar stond voor ons een uitgebreid warm en koud buffet klaar. Na de middag stopte Bert ergens halverwege tussen Mühlbach en Dienten en werden we gedropt aan een breed pad dat ons naar de Steegmosalm leidde. Ondertussen brandde de zon de temperatuur omhoog tot een toch wel erg hoge 33°. Zelden was de Hoch-



könig zo mooi te bewonderen als tijdens deze eerste wandeldag. Iedere kartel van zijn kruin stond schril afgetekend tegen het kobaltblauw van de “spätsommerliche” lucht. Langs de Vier Hütten wandelden we naar Windrausegg. Aan de natuurlijke spring-schans, waar de plaatselijke schansspring-kampioen, Sepp Bradl, oefende, kwamen we vier Wandelende Palenaars tegen die hadden geopteerd voor een kortere, minder inspannende namiddagwandeling. Samen met hen gingen we dan over het golvende pad tot we uiteindelijk dan de hut bereikten waar Rupert als een koning werd onthaald. Buiten stelde zich dadelijk twee bejaarde bergmannen op die een fraai stukje jodelen ten beste gaven. Na een verfrissende pint wandelden we nog even door tot het Arthurhaus, waar Bert ons opwachtte. De zon en de hitte zorgden ervoor dat we op de eerste wandeldag exact 20 km stapten en we een niet onaardige 780 m hoogteverschil overwonnen. Als “inloopwandeling” kon dit tellen !

Maandag 5 september : De weersverwachting was niet echt denderend : afhankelijk van de geraadpleegde bron ging het over gewone regen tot “starke Dauerregen”. Toch stond ons besluit vast en zouden we vandaag naar Sankt Johann im Pongau rijden om er de Alpendorfbahn te nemen, een kabelspoor dat ons naar goed 1 500 m hoogte zou brengen. Boven was het meteen wat kouder en trokken we een pulletje aan. Na een ritje in de overdekte,

bedampte aanhangwagen van een tractor en een kort bezoekje aan het “Geisterpark” gingen we op pad, naar de Maurachalm, waar we ’s middags werden verwacht. De wolken begonnen ondertussen te zweten en lichte regen daalde over het Paalse wandellint neer. Tegen goed half twaalf bereikten we de Maurachalm. Schaars verlicht met wat spaarzame lampjes en gesteund door enkele brandende restjes kaars, heerste er binnenin een echte “gemütliche” sfeer. Nadat iedereen genoten had van zijn Jauseteller – een houten plank met daarop kaas, salami en spek en opgediend met brood én daarbij nog een Schnapske – nam de almenman zijn trekorgel op de borst en speelde hij enkele mooie heimatdeuntjes. Ook buiten was er volop ambiance. Het regende pijpenstelen en af en toe scheurde de donder de stilte aan flarden. We bleven geruime tijd wachten tot de regen zou ophouden ... Tevergeefs echter. De intensiteit was wel afgenomen, doch het bleef spritsen. Dan maar met cape en regenjas de tocht verder zetten. Vanuit de deuropening zwaaiden de bewoners van de Maurachalm ons vaarwel. Aan de Breitennebenalm kozen we voor een afdaling over de Steig, een fiks dalend pad. De regen maakte het nogal glibberig, zodat we goed moesten uitkijken om niet uit te schuiven. Uiteindelijk gaf het pad uit op een asfaltbaantje. Freewheelend en met zicht op de felgroene almen aan de andere kant van het Grossarlal, daalden we af tot de grote weg. We wandelden vandaag 18 km en overwonnen 225 m HV.



Dinsdag 6 september : Bij het krieken van de dag bleek dat er geen wolkje aan de hemel te bespeuren was, dus ontbeten we al om kwart over zeven, om reeds om half negen de bus te nemen die ons via Wagrein en Kleinarl naar de Jägersee zou brengen. We wandelden door een dennenbos en na enkele haakse zigzags kregen we voor het eerst zicht op de Jägersee, die ver beneden aanwees waar we straks voor onze inspanningen zouden beloond worden met een frisse pint op het schilderachtig mooi gelegen terras van het Jägerseehotel. Over een gammel

brugje staken we een riviertje over en ging het pad nog feller klimmen. Boven ons, tussen het groen, zagen we overal klimmende stappers. Net voor we het meer bereikten, werd de groep een laatste keer gehergroepeerd, kwestie van allemaal samen te kunnen genieten van de overweldigend mooie eerste aanblik van de Tappenkarsee. In al zijn grootsheid, ingebed tussen kalende bergtoppen, lag daar nu de Tappenkarsee. Om onze inspanning te belonen, beklonken we dit met een Schnapske. Aan de overkant lonkte de Tappenkarseehütte. Daar wachtte men ons op met een Jausenteller. Onze wandelaars genoten, onder een schitterende zon, van een onvergetelijk mooi zicht op de omgeving. Achter de hut was alles groen en tekenden dunne watertjes streepjes zilverwit langs de hellingen. Na onze maaltijd splitsten we de groep in twee. Zij die de inspanningen tot dan toe al welletjes vonden, kozen voor de afdaling, terug naar de Jägersee, waarbij ze onderweg ruim de tijd zouden nemen om rustig, en vooral veilig, naar beneden te wandelen. De anderen gingen achter de hut nog wat verder omhoog. Over de almen volgden we de roodwitte merktekens. Een golvend lint van wandelaars trok steeds hoger tot het punt waar vroeger de enige doorgang van het Grossarlal naar het Kleinarl was. Aan het kruis, op iets meer dan 2 000 m, genoten we geruime tijd van de schitterende omgeving. Met de uitgestoken hand en de hulp van de groep raakte

iedereen weer heelhuids aan de oevers van het meer. Rimpelend onder een zacht briesje toonde het zich nog een laatste keer van zijn mooiste zijde. Toen begonnen we, achter vier paarden die regelmatig zorgden voor verse vijgen, aan onze afdaling. We wandelden vandaag 20 km en overwonnen liefst 940 hoogtemeter (of 17 km met een HV van 750 m).

Woensdag 7 september : Woensdag betekent in Mühlbach Karbachbahndag. Vandaag nemen we het kabelspoor en laten we ons naar 1 562 m brengen. De zon is alweer van de partij en het belooft ook nu weer een mooie dag te worden. Boven aangekomen klikken we enkele zichten vast voor de eeuwigheid en dan gaan we op pad. Het zicht rondom is onbelemmerd : 360° rondom kunnen we zoeken naar de hoogste toppen, zien we de Vier Hütten, het Arthurhaus en kijken we beneden neer op Mühlbach. Schuin rechts zien we het Schneebergkreuz, ons volgend doel. Er volgt een erg steile afdaling, doch vele helpende handen zorgen er ook nu weer voor dat iedereen deze van onder af gezien spectaculaire hindernis kunnen nemen. Omgeven door hoge dennen en lage bessenstruikjes wandelen we naar Hohegg. Een prachtig panorama ontrolde zich voor onze voeten. En dan de verrassing : op de verlaten Oberwengalm had Rupert een buitenterras opgesteld en werden we ontvangen met een Schnapske. Op een bakplaat kisten de worstjes en in de drinkbak voor het vee stond de voorraad frisdrank en bier te wachten op de dorstigen. Met zicht op het dal en met rondom ons de klokbengelende koeien mochten we aanschuiven voor een heerlijke bergpicknick. Worstjes, Kartoffelsalade, wat sterke mierikswortel en een spuitje pittige mosterd : wat wil je nog meer ? Na dit gesmaakt bergmaal omgordde Rupert de trekzak en speelde hij enkele deuntjes. Dan was het tijd om op te stappen. Ruperts vriend, de hoofdjachtwachter van de regio, zou ons naar de Meislsteinalm leiden. Eddy, ook de tweede hoofdman bleek die naam te dragen, loodste ons over de almen naar de Meislsteinhut. Vanaf het terras hadden we een prachtig uitzicht en met de zon in het glas, konden we hier terug wat energie opdoen die nodig was om de afdaling richting Böndlsee tot een goed einde te brengen. In totaal stonden er vandaag bijna 18 km op de teller en overwonnen we net geen 600 m hoogteverschil (595 m).

Donderdag 8 september : Vandaag was een zogenaamde rustdag gepland. Nu ja, rusten tijdens een actieve vakantie als de onze, betekent niet direct dat er helemaal niets op het programma staat. We rijden vandaag naar Zell am See en zullen daar de kabel nemen naar net geen 2 000 m. Wanneer de kaartjes voor de Schmittenhöhebahn worden gekocht, vraagt de dame achter het loket zich af wat we boven gaan doen. “Het is er volledig grijs en er wordt redelijk wat regen verwacht ...”, tracht ze ons nog om te praten. Toegegeven, het weer kon inderdaad beter, doch iedereen bleef er de moed in houden en wat later schoven we langs de kabel de wolken in. De thermometer wees 8° aan toen we onze afdaling startten. Over en langs de skihellingen verloren we snel en makkelijk hoogte en nog voor één uur bereikten we de Jaga-Alm, waar we verwacht werden voor een spaghetti. Tijdens onze spaghetti-maaltijd gingen de wolken steeds hoger drijven en kregen we zowaar zicht op de Zeller See, beneden ons. Bert voerde ons tot het centrum van Zell. Daar verliet zowat de helft van het peloton de bus om in Zell wat rond te kuieren en wat souvenirs te kopen. De anderen kregen de beloofde oeverpromenade aangeboden. Het weer was ondertussen een stuk beter geworden en het kwik flirtte nu met de 20°. Na nog een ijsje of een koffie in het toeristische Zell am See was het tijd om voor de oude kerk de groep in rijen van vijf op te stellen om zo te zien of iedereen de plaats van afspraak tijdig had gevonden. We wandelden 10 + 3 km (oeverpromenade).

Vrijdag 9 september : We gaan vandaag naar Wagrain om er de Grafenbahn te nemen. Dikke pakken wolken klitten rond de bergtoppen en belemmeren het zicht. Om weer niet zoals gisteren in Zell te varen, zullen we het programma voor vandaag omkeren. We wandelen vanuit het dal naar onze middagstop en gaan van daar door naar de Grafenbahn. Ergens tussen Wagrain en Kleinarl stappen we uit de bus en gaan we op pad. Koud is het niet en het is ondertussen helemaal gestopt met regenen. Regenjasjes, capes en warmere truien

verdwijnen dan ook al snel in de rugzak. We wandelen langs de Sauwaldstrasse, over een brede weg tussen de dennen door. De regen zorgde ervoor dat alles fris en gezond ruikt. Aanvankelijk wandelen we over brede boswegen, later leidt eens stijl zigzagpad ons naar de Kleinarlerhütte. Buiten op het terras zitten kan nog net niet, daarvoor is de wind nog te fris. Binnen is het knusjes warm : de tegelkachel brandt en verspreidt zijn warme gloed. In een mum van tijd krijgt iedereen zijn bestelde drankjes geserveerd en dan volgt alweer een verrassing : Kaisersmarren ! De waardin bedankte ons na de maaltijd voor ons bezoek en wenste ons nog een goeie wandeling toe, richting Grafenbergbahn. Hiervoor zouden we zo'n drie uur nodig hebben. Het was toen vijf over twee ...

Aanvankelijk volgden we dezelfde weg als die van bij de klim. Dan kozen we aan een splitsing voor de hellende weg die ons naar de Auhofalm zou brengen. Weer mochten we over zo'n heerlijk wandelende, brede bosweg. De zichten op Wagrain en de achterliggende bergen waren werkelijk fenomenaal mooi. De zon stond ondertussen hoog aan de hemel en maakte dat de temperatuur aardig was gaan klimmen. Aan een waterpijpje langs de weg vulden we onze drankvoorraad wat aan. Ondertussen tikte de klok verder. Zouden we het halen en vóór vijf uur de kabelbaan bereiken ? Voor we de Auhofalm bereikten, moesten we een ambetant stukje slingerweg nemen. In geen tijd wonnen we nog wat hoogtemeter bij om dan, omgeven door een machtig mooie bergwereld, aan te komen bij de verlaten Auhofalm. De koeien die er rondliepen keken ons met grote ogen aan. De ruime drinkstop die we er inbouwden, was heus wel nodig, voor we het laatste schuifje van de tocht aanvatten. Voor ons lagen de bergen te schitteren in de late namiddagzon. Tot slot mochten we nog een trap nemen, die ons aan het meertje bracht, aan de bergbaan. De klok wees tien over vijf aan. Het kabelspoor was nog steeds in beweging. Deze onwaarschijnlijk mooie tocht kostte heel wat inspanningen, doch het was weer maar eens een unieke ervaring geweest. We wandelden 20 km en overwonnen onderweg liefst 1 190 meter hoogteverschil !



Zaterdag 10 september : Flinterdunne mistrafels rijgen zich vast aan de takken van de dennen. Het belooft een prachtige apotheose te worden. Na het ontbijt gaan we met bijna de volledige bende naar Dienten. Sommigen vrezen dat deze laatste etappe voor hen te zwaar zal worden en beslissen om het wat kalmer te doen. Bert rijdt hen naar het Arthurhaus, waar ook zij zullen kunnen genieten van een prachtige, laatzomerse dag. Onder leiding van Rupert vatten we de gestage klim naar de Gabühelhütte, die we na zowat een uurtje klimmen bereiken. Dan verdwijnt

het pad in het bos. Knoestige wortels maken dat het niet echt makkelijk wandelen is. Het wandellint rekt zich dus uit en verspreid over een aantal slingers volgen we Rupert, richting Lettenalm, waar we onze middagpauze zullen houden. Vanop het terras krijgen we een onwaarschijnlijk mooi zicht op de Hochkönig, het Dachsteinmassief met daarlangs de Bischofsmütze en aan de andere kant de Schneeberg en het Schneebergkreuz. Rupert neemt enkele stappers, die beslissen om vanaf de Lettenalm naar het dal te wandelen, onder zijn hoede en verlaat met hen de rest van de groep. De overigen trekken naar de Reicheralm. Na de doorsteek van een stukje bos komen we in een open landschap terecht met rondom een

onbelemmerd zicht op al het grootse natuurschoon dat er voor ons ligt. Nu eens wandelen we over een breed graspad, dan weer wordt het pad uiterst smal en wurmt het zich door de bedding van een watertje. Slisserend en glijdend winnen we weer wat hoogte. Een schrille kreet van een marmot verraaft de plaats waar het diertje zich bevindt. De lange, kleurrijke ketting wandelaars volgt de golven van de helling tot we rechts voor ons de Hochkaserkapelle zien opduiken. Een fikse klim van een twintigtal minuten brengt ons over scherpe zigzags naar het overstapje met trap, vlakbij de kapel. We hebben nu het hoogste punt bereikt. Even verderop wacht ons het terras van de Hochkaserhütte, waar we genieten van een verdiende pint én van een magnifiek zicht op de Höhe Tauern, waar de Grossglockner als hoogste top bovenuit steekt. Bij de afdaling kunnen we nog een laatste keer de toppen van de Hochkönig in al hun grootsheid zien schitteren in de namiddagzon. De almen kleurden fel groen, belicht door het licht van de zakkende namiddagzon. We maakten vandaag een buitengewoon mooie tocht van net geen 19 km en overwonnen 610 m hoogteverschil.



Slotwoord

Mühlbach 2011 zal een unieke ervaring blijven. Nooit eerder werkten we een programma, dat door hotelbaas Rupert als behoorlijk zwaar en quasi onuitvoerbaar werd bestempeld, af. Doch, wat het meest zal bijblijven, is het feit dat we deze wandelweek steeds met zo goed als de volledige groep konden afwerken. Door omstandigheden konden enkele van onze stappers slechts een paar keer mee, doch de andere dagen waren we voltallig. Rupert Mayr meende het dan ook toen hij stelde dat onze groep met voorsprong de best wandelende groep was die óóit in zijn hotel te gast was. Een dergelijk stevig programma als het onze kunnen afwerken met de voltallige groep, dat verdient respect, stelde hij. We begonnen deze wandelreis met 57 clubleden die na een week naar huis terugkeerden als één grote groep vrienden. De vijf nieuwkomers wisten zich in geen tijd te integreren in dit geheel en we zijn er van overtuigd dat ook zij kunnen terugblikken op een geslaagde vakantie. Mooi weer, uniek mooie tochten, een goed hotel, een prima sfeer ... Mühlbach 2011 was een topper. Op nu naar Terenten 2011 met de Dolomieten in de hoofdrol !